

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 5433/05
18.01.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Обрада Андрића и Томислава Медведа, чланова већа, са саветником Врховног суда Биљаном Шундерић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца "АА", изјављеној против туженог Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, 01/1 број У/П-1077/05-03 од 01.06.2005. године, у предмету царинском, у нејавној седници већа одржаној дана 18.01.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Краљево број УП-1490/03 од 25.07.2003. године. Наведеним решењем првостепеног царинског органа су у смислу члана 132. став 6. Царинског закона ("Службени лист СРЈ", бр. 45/92 ... 36/02), утврђени коначни подаци за робу оцарињену по ЈЦИ -Ј1 број 1811 од 06.05.2003. године, ЦИ Крушевац, те тужилац обавезан да плати износ од 127.349,16 динара на име мање плаћене царине за робу оцарињену по предметној ЈЦИ.

Тужбом којом је покренуо овај управни спор тужилац оспорава законитост решења туженог органа указујући да је исто засновано на нетачно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, те погрешној примени материјалног прва, као и то да је исто донето у поступку у којем тужиоцу није било омогућено учешће. Истиче да је одлука првостепеног царинског органа заснована на налазу Царинске лабораторије, као кључном доказу о преименовању, тј. разврставању робе у одређени тарифни став, при чему наведени налаз никада није достављен тужиоцу нити му је била дата могућност да исти оспорава, при чему ову неправилност ни у поновљеном поступку није отклонио ни тужени орган. Са разлога ближе наведених у тужби сматра да је и на основу утврђеног хемијског састава спорних артикала, исте једино било могуће разврстати у тарифну групу 33.02 с обзиром да је очигледно да служе за ароматизацију у производњи пића, а о чему као доказ уз тужбу доставља и копију дела записника са 32 заседања Комисије за хармонизацију система царинских тарифа. Указује такође на нејединствено поступање царинских органа у поступцима примене царинских тарифних бројева приликом царињења, истичући да оваква промена праксе у царињењу робе а која није заснована на законским променама доводи до правне несигурности и онемогућава нормално пословање и израду калкулације цена при планирању увоза. Како са разлога ближе наведених у тужби налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, предлаже да суд тужбу уважи а оспорено решење поништи.

Тужени орган је у свом одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења истичући да је сврставање предметне робе у конкретном случају извршено на основу, између осталог, Класификационог мишљења Светске царинске организације о сврставању овакве врсте робе које је важило у моменту царињења предметне робе - 06.05.2003. године, а сагласно одредби члана 20. став 1. тачка 1. Царинског закона, којом одредбом Закона је прописано да се износ царине и других увозних дажбина за робу за коју је настала обавеза плаћања царине утврђује према стању робе и по прописима који важе за робу која се увози - на дан подношења царинске декларације (у конкретном случају на дан 06.05.2003. године). Налазећи да је оспорено решење правилно и у свему на закону засновано, те да тужбени наводи нису од утицаја на другачије решење те управно-правне ствари, предлаже да Врховни суд Србије тужбу одбије као неосновану.

Оценом навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа предмета ове управно-правне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба није основана.

Наиме, из списка предмета и образложења оспореног решења види се да је то решење донето у поновном поступку а у извршењу пресуде Врховног суда Србије број У.4419/03 од 03.02.2005. године, којом пресудом је поништено решење туженог У/П-1077 од 30.10.2003. године, а којим решењем је и првобитно била одбијена, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Краљево број УП-1490/03 од 25.07.2003. године. Из образложења оспореног решења види се такође да је тужени орган, одлуку као у диспозитиву тог решења донео након што је поступајући по примедбама пресуде Врховног суда Србије, у поновном поступку, поново размотрио све списе предмета, прибавио записник о узетим

узорцима предметне робе број 149/03 од 06.05.2003. године, налаз царинске лабораторије царинарнице Београд о анализи званично узетих узорака предметне робе 241400/03 од 08.07.2003. године, те поново прибавио мишљење Стручне службе Управе царина за сврставање робе по царинској тарифи - Одељења за царинску тарифу (акт 01/7 број У/П-1077/4-03 од 31.05.2005. године), па на основу прибављених доказа и произвођачке спецификације, несумњиво утврдио да се у предметном случају ради о роби под трговачким називом "___" произвођача "___" из ___, о препарату у виду мутне вискозне течности, жуте боје, карактеристичног мириса на лимун, са саставом ближе описаним у образложењу тог решења, коју је након извршене хемијско-технолошке анализе, а у складу са одредбама Закона о Царинској тарифи, Коментару Царинске тарифе уз тарифни број 21.06, наименовању и номенклатурној подели овог тарифног броја, те Класификационог мишљења Светске царинске организације о сврставању овакве врсте робе (које је важило у моменту царинења предметне робе), сврстао у тарифни став 2106.90 00 90 Царинске тарифе као "прехрамбени производи на другом месту непоменути: остало: остало", оцењујући при том као правилну одлуку првостепеног органа којом је иста роба коначно сврстана у одговарајуће тарифне ставове Царинске тарифе, те тужилац обавезан на плаћање мање обрачунате царине.

Поступајући на напред наведени начин, те дајући чињеничну основу за одлуку која је донета у диспозитиву оспореног решења, са позивањем на доказе који се налазе у списима овог предмета, као и разлоге који су били одлучни при оцени тих доказа, тужени орган је, по оцени Врховног суда Србије, поступио у потпуности у складу са налогом датим напред наведеном пресудом Врховног суда Србије.

Код оваквог стања ствари, Врховни суд Србије налази да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца. Ово због тога што је, према стању у списима предмета, тужени орган у поступку у којем није било повреда правила поступка, на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, правилно применио материјално право те донео правилну и на закону засновану одлуку, поступајући при томе у складу са одредбом члана 61. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96), а којом одредбом се иначе прецизира садржај Начела обавезности утврђеног у члану 4. истог Закона, при чему обавезност поступања по пресудама донесеним у управним споровима не значи само обавезу надлежног органа да пресуду којом је оспорени акт поништен изврши тако што ће уместо поништеног акта донети други, већ управо значи обавезу да нови управни акт надлжени орган донесе у свему према правном схватању суда и примедбама суда у погледу поступка, а што је у предметном случају и учињено.

Суд је нарочито ценио наводе тужбе којима се указује да тужиоцу није омогућено учешће у поступку, односно да му није дата могућност да се изјасни о чињеницама и околностима које су од значаја за доношење решења, па налази да исти нису основани, с обзиром на то да се у списима предмета налази записник о узетим узорцима бр. 149/03 од 06.05.2003. године, из кога се види да је узимању узорака присуствовао овлашћени заступник тужиоца и подносилац исправе "ЈЦИ шпедиција" "JUCAN" ДОО Београд, а који је исте примио и потписао, при чему тужилац у предметној жалби и није износио примедбе у вези са поступком узорковања робе, већ само у погледу правилног сврставања предметне робе по Закону о царинској тарифи, а које наводе је тужени орган ценио оспореним решењем.

Са напред наведеног, Врховни суд Србије налази да наводи тужбе нису основани, с обзиром на то да тужилац није навео околности или доказе који нису цењени у управном поступку а били би од утицаја на другачије решење ове управне ствари.

У складу са свим напред наведеним, Врховни суд Србије је нашао да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, па је применом одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 18.01.2007. године, У. 5433/05

Записничар, Председник већа-судија,

Биљана Шундерић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ИЈ